

İktidar: Kişiler-arası, Organizasyonel ve Global Boyutları

Pazartesi, 21 Kasım 2005

KONU: Otoritenin yeri ve kaynaklarındaki transformasyonlar.

Önce, toplumunun organizasyonel yapısı gibi görünen ailenin rolü, cemaat, dindeki transformasyonları tartıştık. Sonra, bu geleneksel organizasyonların, aracı kurumların yerine alan yeni bilgi kaynakları olan profesyonel uzmanların ortaya çıkışını tartıştık. Daha sonra, modern dünyada otoritenin yerinin nasıl değiştiğine, profesyonellere gittiğine, dair iki örneği tartıştık. Aile ilişkilerindeki profesyonel otorite konusunda kalmıştık. Bugün, aynı soruya yeni bir perspektif ekliyoruz: **sosyal hayatta teknolojinin ürettiği** (sonunda) **bir transformasyon** (belki en başından beri teknolojinin ürettiği). Düzenli olarak, tekrar eden bir şekilde kendini gözlemlersen ne olur, fonksiyon ve araçsal bilgi kesin gözüyle bakılan, alışkanlık haline gelmiş, organizasyonlar (kurumlar) ve açıklamalara egemen hale gelirse ne olur? Organizasyonel değişim (kümeleşme ve üyelik formlarındaki) tartışmalarından, ve bununla ilişkilendirilen otorite tiplerini tartışmaktan yavaş yavaş reflexivite ve geri dönüşüm hakkındaki sorulara ilerliyoruz.

Çoğu zaman, bireyler kesin gözüyle bakılan bir dünyada yaşarlar. Bugün bu **çantada-keklik/kesinmiş gibi algılanan** dünyaya farklı bir yaklaşım getireceğiz ve zaman içinde bunun nasıl değişmiş olabileceğine bakacağız.

Alred Schutz (Alman felsefeci)—sosyal hayatın içerisinde yer aldığı temel yapılar/organizasyonlar/kalıplar sorgulanmazlar, hayatın görünüşte doğal ve aşıkâr yönleriymiş gibi yaşanır. Bu, **çantada-keklik olma** özelliği bizim kişiler-arası ilişkilerimizle de âlâkâlıdır (örneğin, konuşurken birbirimizin yüzüne bakmak, ya da gözlerinin içine bakmak o kadar kalıplaşmıştır ki bir seksilik/ilgi işareti olarak algılanır.) Bu çantada keklik özelliği kişiler-arası/mikro olanla ilgili olduğu kadar daha bütük/makro düzeyde uluslar, devletler ve toplumların dünyasıyla da alakalıdır.

örnek, sınıf= aşına rutin, herhangi bir şey **rutini** bozmadığı sürece bu duruma katılanların sınıfta neler olduğuna dair düşünmeleri pek olası değildir.

-- Etkileşimlerin çoğunluğu kodlanmamıştır (ders izlencesinden farklı olarak), ne giyeceğimiz, derse geliş ve yerine oturuş, boyama kalemi değil de tükenmez kalem kullanıyor olmak—bu davranışlar direkt olarak konuşulmaz fakat aslında her gün aynen devam eder. --**ne olması gerektiğine dair o kadar çok farz edilen şey** var ki neler olduğuna dair konuşmuyoruz.

Kurumların (üniversiteler, ekonomiler, aileler gibi) geniş bağlamı bu sınıfın arka planını oluşturur ve çoğu zaman da sorgulanmadan süre gider. Bu **hep öyleymiş gibi farz edilen dünya** ağır bir şekilde sorgulanıyor çünkü **çok hızlı bir şekilde değişiyor**. Pek çok alışılmadık şey oluyor, daha önce çok az görülmüş etkileşimler. Bu nedenle, ne olduğunu anlamak ya da yorumlamak için az sayıda yolumuz var (**meşru kılan mitler** ya da normlar **yok**); deneyimi anlamlandıramayız ya da anlam kazandıramayız. Aile, din, ve devlet sıklıkla sorgulanır çünkü artık hep yaptığı düşünülen görevleri yapmıyorlar, ve bu üzerinde düşünmemiz, çözmemiz ve kurtulmamız gereken bir sorun yaratıyor. Değişim alışık olmadığımız pek çok şey üretir. Toplum hakkında **DÜŞÜNMENİN** kendisi kültürel bir devrimdi; bir toplum bilimine istegin/özlemin başlangıcı.

Marx'ı hatırlayın: **üstyapı ve altyapı**. Toplumun organizasyonunu, bu hayatın hep öyleymiş gibi farz edilen özelliğini korumalıyız. Toplumun, birisi bir *soru sorduğu* durumlarda uygulanacak açıklama, haklı çıkarma, söz verme ve mitler takımı vardır.

örneğin, 5 yaşındaki bir çocuk için bebeklerin bir yerlerden geldiğini anlaması olağanüstü bir durumdur, üzerine düşünmesi gereken bir şey. Her toplumda bebeklerin nereden geldiklerine dair bir dizi hikaye, açıklama ve hazırda bekleyen masallarımız vardır, değil mi? Belki bu hikayeler değişiyor ve bu da iyi bir işaret!

50 yıl önce = bebekleri leylekler getirir, ya da evli insanlar birbirlerini severler ve bebekleri olur. Bebeklerin nereden geldiklerine dair değil *aslında*.

1960lar= bu hikaye eskidi ve biyolojik hikaye yayılmaya başladı, bazen bir aile bağlamında bazen de değil (tek başına ebeveynlik)

Bu değişimle birlikte ne oluyor ve bu durum neden değişiyor?

Bu tip araçlar hayatın bu hep öyleymiş gibi olan özelliğini koruyorlardı—bunlara **meşrulaştırma** denir (bazen mit de olabilir). Bunlar, “her şey hep öyle idi ve hep öyle olacak” (Weber’in bize söylediği gibi), bir şeyleri yapmanın “iyi yolu” olan ahlaki önermelere, “Tanrı böyle yapmış, iyi insanlar da böyle yaparlar” gibi dini sistemlere bir çeşitlilik gösterir.

Tarih boyunca, genellikle bu meşrulaştırmaları **din** sunmuştur. İşleyiş mekanizmaları basit ve yaygındır. Toplumun yapıları ve kurumları birbirleriyle evrenin temel düzeninin parçaları gibi iç içedir: insanların birliği, iş yapma biçimleri, doğa ve tanrılar, *rutin sosyal deneyimi tanrıların istemiş olduğu işlerin doğasına bağlamak*.

Örneğin, eski Mısır= evrenin bütünlüğü nosyonuna **ma'at** deniliyordu, “şeylerin doğru düzeni,” tanrıların dünyasından insanların dünyasına uzanan her şeyi kucaklayan bir bütün anlamı kapsayan bir şekilde uzatıyordu.

--evrenin yönetim biçimlerinde tanrılar *ma'at*'la uyum içerisindeydiler. Ma'at'la uyum içerisinde olmak tanrılarla uygun bir birleşme içerisinde olmak demektir.

--*ma'at* aynı zamanda toplumdaki kurumsal ilişkilere de uzanıyordu, örneğin, kral, tanrıların vücut bulmuş bir haliydi. Bu nedenle, doğadaki ve sosyal yapı ve yönetimdeki düzeni okuyabiliyordunuz.

—onaylanan yaşama biçimleri (seçilen sosyal adetler), *bireyi evrenin tamamına bağlayan düzenin altında yatan*.

Toplum ve kozmos arasındaki bağlantı Batı dünyasında Orta Çağlar boyunca devam etti. Batı dünyasında, *ma'at*'a **doğal kanun** deniliyordu. Bu bugüne kadar hala içtihat hukukunda geçerlidir, örneğin, mahkemelerin verdiği kararlar evrenin doğal kanunlarıyla uyumlu olmalıdırlar (örneğin, neyin doğal olarak erkek ya da kadın olduğu, neyin evlilik olduğu).

Modern toplumun özel krizi toplumda **birlik vizyonunun dağılmasıyla** başladı, örneğin, Hıristiyanlığın dağılması ve devletlerin dini yönetimden ayrılması. **Dini yönetimin giderek zayıflaması** modern tarihin başlangıcıdır (1500lerden sonrası) ve bu giderek derinleşen bir meşruiyet krizi yaratmıştır. Son 500 yıl bu nedenle daha önceki yıllardan *çok* farklı olmuştur.

Bu, **toplumun dini meşrulaştırmalarına meydan okuma siyasi alana** da genişletildi ve sonunda 20.yüzyılın sonlarında kadar kurumsal toplumun her sektörüne kadar yayıldı. Şimdi, **aile** üzerindeki savaş aynı sürecin ifade edilmesi çünkü aile şimdiye kadar yapıldığı gibi çantada keklik olarak görülemez.

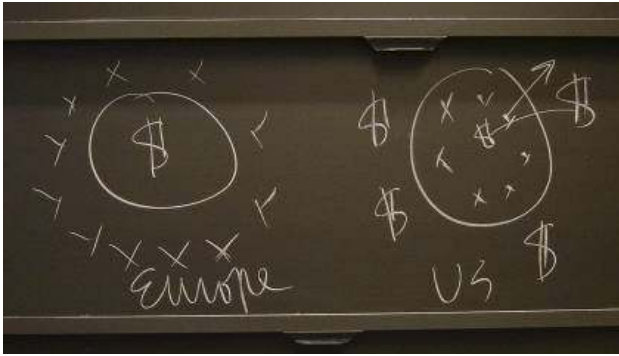
Sosyal deneyimin hep öyleymiş gibi farz edilmesi özelliğine gelen tehditler **giderek sıklaştı** ve dolayısıyla **daha da radikal ve istikrar bozucu** hale geldi. Toplumun hep öyleymiş gibi görülen özellikleri zayıfladığı zaman, o toplum bir bütün olarak (ya da belirli kısımları) bir sorun haline gelir. Sonuç olarak, insanlar sosyal olaylar hakkında düşünmeye başladı, örneğin, Fransa'daki ayaklanmalara dair, yorumcular şöyle söylediler, "Daha önce tahmin etmeliydik."

Aşağıdaki grafik: uzamsal sınıf dağılımı.

Avrupa= şehirde para, banliyölerde fakir

ABD= zengin banliyölerde para, şehirlerde yoksulluk—ama şimdi

gentrifikasyon/nezihleşme

Fransa'da ve banliyö ayaklanmalarında ne oldu? Hiçbir açıklama yoktu, dolayısıyla insanlar bir açıklama bulmalıydılar. Toplumun nasıl organize olduğunu düşünmek zorundaydılar? Ne kadar bu kadar çok genç hoşnutsuz?

(Jean Baudrillard bu ayaklanmalara dair herkesin göçmen olduğuna inandığı Amerika'dakinin tersine, Fransa'da Afrikalı vatandaşlarımıza ilgi göstermediğimizi iddia etti. Fransa tek bir halk olduğuna inanıyor.)

Bir hayatta ya da toplumda pek çok farklı olay açıklama isteyen bir durum üretebilir.

örneğin, Amerikalı üniversite öğrencileri şimdi pek çok belirsizlik yaşıyor. 1960lardan beri, **kendimizi giderek artan bir şekilde gözlemliyoruz**. İş belirsizliği ile birlikte, hangi alanı seçmek lazım? Bu korkuyu susturmak için hangi miti/hikayeyi anlatabiliriz?

Toplumun yeniden değerlendirilmesi için ilham veren bazı yollar

* **Hep öyleymiş gibi farz edilen dünyaya şok** = yabancı işgaller, savaş, iç çatışma, yabancı kültürle büyük temas (örneğin, yabancı temaslarla birliğin bilim-kurgusal vizyonu ortaya çıkar). Bu şoklar, **hep öyleymiş gibi farz edilen özelliği zayıflatıcı ortamlar** sağlayabilir. İnsanlar toplumun **temel varsayımlarını sorgularlar** ve nasıl bir arada yaşamamız gerektiğine dair yeni fikirler edinirler. Bu tip durumlar toplumu **yeniden düşünmek** için,

bunu bir sorun haline getirmek için verimli topraklardır (bu şekilde sosyal bilimleri elde ederiz!)

* Eğer insanlar **marjinalleştirilir/dışlanırlarsa**, bunun sonucu olarak gözlemci olurlar. --örneğin, W.E.B. DuBois (1868-1863 [1963 olmalı], Amerikalı (Afrika kökenli Amerikalı) sosyolog) Afrikalı-Amerikalıların deneyimleri hakkında *Siyah Halkın Ruhları*'ni yazdı. Siyah Amerikalıların çifte-bilinçlerini tarif etti, kendini hem beyaz hem de siyah toplumun perspektifinden görmeyi. Siyah Amerikalılar hep öyleymiş gibi farz edilen dünyanın bir parçası değillerdi ve buraya nasıl uyacaklarını bulmak zorundaydılar. --**Sömürülmüş sınıflar, sapkın gruplar** (pratıklar ya da inançlar) toplum hakkında düşünmeye vesile olan sosyal bağlamlar sunarlar, örneğin, sanatçı olan eşcinseller toplum üzerine düşünürler çünkü dışlanmışlardır.

Tarih boyunca her zaman öyleymiş farz edilen hayata şoklar her zaman vardır. Thucydides bunun hakkında yazmıştır, Peloponezyan Savaşları hakkında yazmak ve Yunanlıların yenilmesi Onu sosyal düzen hakkında düşünmeye itmiştir. Bunların ilk sosyal bilimciler olduklarını söyleyebiliriz.

Bugün ne farklı? Machiavelli ve Hobbes **değişim** ve neden öyle olduğu hakkında düşündü. **Temel fark: zamansal tempo.** Tarihteki krizler gelişmek için uzun zaman alırlardı. Eğer modern toplumdaki kriz **Hristiyan dünyanın dağılmasıyla** başladı denebilirse, **Fransız Devrimiyle** de zirveye ulaştı:

Fransız Devrimiyle birlikte, hızlı bir transformasyon oldu—mutlak bir devlet ve kurumları, kilisenin dağılması ve feodal aristokrasinin yavaş yavaş devrilmesiyle oluşan boşluğu dolduruyor görünüyordu. Devletlerin hiyerarşisi ve kutsal hakkın meşrulaştırması hayatın hep öyleymiş gibi farz edilen düzenine yeni bir açıklama sundu. Büyük Aydınlanma düşünürleri (Makyavelli ve Hobbes gibi) giderek bu düzenin geçerliliği ve meşruiyetine şüphe düşürdüler. 1789 devrimi bunu küresel etkileri olan devasa oranda büyük bir ayaklanma ile sarstı! Fransız Devrimi monarşiyi devirdi, kralı öldürdü, fiilen mutlak monarşinin tabutuna çiviye çaktı. Kralın öldürülmesi bu tarihi eylemin kanlı ve dramatik bir onayı idi. Bu, bütün kurumların giderek sorgulandığı ve yeni şekillerde algılandığı bir kriz dönemini başlattı. O zamandan beri de, Fransız Devrimi aslında hiç bitmedi. (Fransız Devrimine dair bir şaka/hikaye: 1974'de Kissinger Çin Başbakanını ziyaret eder ve Fransız Devriminin sonuçlarının ne olduğunu düşündüğünü sorar. Çinli lider, Çinlilerin uzun tarih anlayışını örnekleyerek, "bir şey söylemek için çok erken" der.)

Dinde bir düşüş oldu, sonra da mutlak monarşilerde bir düşüş. Bu, sadece **eski dünyanın yıkılmasının** ve **dini meşrulaştırmaların değişmesinin** kaynağı değildi. **Bilim, amprisizm, teknolojinin paralel bir gelişmesi** de oldu! Yeni otorite formları: uzman, teknolojik bilgi. Foucault'nun söylediği gibi: hakikat iktidarı talep etmektir; bilgi/iktidar. Özetle, otoritenin transformasyonu budur.

Modern dünyada sahip olduğumuz şey değişimdir—değişim hızında değişim ve değişimin planlanması ve her şeyin farz edildiği dünya için bir şoktur.

örneğin, daktilo etmek—Klavye en yaygın kullanım için tasarlanmıştır (harflerin düzeni). Hala aynı klavye düzenimiz var ve bu duruma kesin gözüyle bakılır (tasarımın mekanik

kaynağı, yaygın olarak ilişkilendirilen harflere basıldığında tuşların takılmalarını önlemek olsa da).

Karşılaştırın: 1970ler/1980/1990larda, kelime işlemcisi programlarımız oldu (rekabette, sadece iki tanesi hayatta kaldı). Şimdi her yıl yeni programlar çıkıyor. *Yeni bir şeyi öğrenmek zorunda kalma hızın artıyor*. Bu, kişinin aynı becerileri bütün hayatı boyunca kullanmasına karşılık olarak her birkaç yıl yerine her birkaç ayda bir yeni beceriler öğrenmek zorunda kalmaktan dramatik olarak farklıdır. Bundan 10 yıl sonra faydalı olabilecek ne öğretemeliyiz?

Değişimin organizasyonu ve hızında bir değişim var. Değişimin organizasyonu ve hızındaki bu farklılık “**teknolojik toplum**” atfını teşvik etti—değişim toplumun muhtemel anlamıdır, diğer bir deyişle, **değişim toplumu oluşturur**.

-- planlama becerimiz, değişimin iradi amacını uygulamamız—sosyal ilişki mühendisliği-- nedeniyle toplum şimdi böyle görülüyor—**teknoloji kendimizi ve kurumlarımızı icatmış gibi görmeyi teşvik etti**—insan eseri olarak, doğal olarak değil, tanrı tarafından verili olarak değil, değişmeyen ve sabit olarak değil tam tersine bunun zıttı olarak—kırılgan, sonsuza kadar değiştirilebilir dolayısıyla da insani müdahaleye daha açık olarak görülüyor. **Değişim maksatlı olmaya başladı**, kazara değil, aşamalı olarak değil, amaçlı, hemen, biteviye değişen.

--Değişimi, niyet edilen eylemin beklenmeyen sonucu olarak algıladık (Metron, 1936). Değişim istenen, tasarlanan, **finans edilen**, organize edilen bir şeydir. Tarihsel olarak, değişim her zaman *öngörülmemiş* sonuçlar oldu ancak şimdi değişimi *planlıyoruz* ve organize ediyoruz.

--**Toplumun kendisini de değiştirebiliriz** ve toplumsal hayatımızı yeniden düzenleyebiliriz, kendimizi ve bedenlerimizi yeniden yaratabiliriz (yedeklerimizle, ameliyatla, genetik manipülasyonla), ve aileyi neyin oluşturduğunu ve yeni neslin üretimini yeniden düzenleyebiliriz.

Bilimin başarıları ve dinin gerilemesi, *istenmeyen her şeyin sosyal bir soruna* (çözüm isteyen durumlar) *dönüşmeye hazır olduğu* teknolojik bir toplum üretti.

--Şimdi kesin gözüyle bakılmayan pek çok böyle istenmeyen durum var gibi görünüyor.

--Bilimin misyonu hiçbir şeye kesin gözüyle bakmamaktır, bunun sonucu olarak da fiziki dünya araştırma için hazır ancak aynı derecede bizim özlerimiz de. Bir kişi nedir? Bunlara spekülasyona açıktır.

Bilim ve teknoloji bizim kendi benliğimizin anlamını değiştiriyor!

örneğin, 1885’de anne olmak ne demektir ve şimdi 2005’te anne olmak ne demek?

--1885’de, ABD’deki ailelerin %75’i bir çiftlikte yaşıyordu. Tipik bir ailenin ortalama 6 çocuğu vardı. Kadın, ekmek yapıyor, sebze yetiştiriyor, eliyle çamaşırları yıkıyordu. Kıştan kalan is ve kirden kurtulmak için bahar temizliği gerekli idi—evler odun yakan ve is yapan sobalarla ısıtılmadığı halde 1950lere kadar bu gelenek yeniden canlandırılarak şehirlerde yapılagelmiştir. Çok az konserve yiyecek vardı—19. yüzyılın sonlarında bile fabrikada kutulanmış yiyeceklerin dağıtımı yeterli değildi. Soğutma 1799’da denendi, 1850’ye gelindiğinde demiryolları buzun üzerinde sebze taşımaya başladı. Soğutmalı kamyonlar ancak 1930lardan sonra ortaya çıktı. 1960lardan itibaren, meyveler/sebzeler dünyanın her tarafına gidebiliyor. Şimdi, kadın günde 8 ila 12 saat çalışıyor. 2005’de bir ev kadını, gece seksi cazibeli ve çekici olabildiği gibi (medya mesajı), anne, doktor, PTA’nın [Parent-Teacher Association; Ebeveyn-Öğretmen Derneği] başkanı da olabilir. Pek **çok rolü** var!

--Bu pek çok rolden **bölünme** olarak bahsediyoruz, bir rolden diğerine geçiş. Siyasi/sosyal kültür, kadının bütün bunları yapacak fırsatının olması gerektiğini iddia ediyor ancak bunları

yapabilmek sadece bilim ve teknoloji sayesinde mümkün. Kadın, 3 saatliğine doktor oluyor, sonra kızını görmeye eve gidiyor, sonra tekrar hastalarını görmeye, meslekdaşlarıyla görüşmeye gidiyor, sonra sakince hazırlanan bir akşam yemeği için eve dönüyor—bütün bunları arabası, satın alınan akşam yemeği, bulaşık makinesi, çamaşır makinesi/kurutucusu, elektrik süpürgesi, ücretli yardımcısı, kimyevi maddeler, hava filtresi olacak ocağı, daha fazla işe imkan tanıyan elektriği olduğu için yapabiliyor. Teknolojik değişim olmadan, bir kişi bu kadar fazla rolü alamazdı. *Bir sosyal rolü canlandırmanın ne demek olduğu çok radikal bir biçimde değişti!*

--İnsanların birçok rolü olduğundan ve farklı rollerini bölebildiklerinden, birbirleriyle **etkileşimleri** de değişti! Günümüzde bir yetişkin, çiftlikteki kadına göre, bir çocukla çok daha kısa süreli bir zaman için etkileşime giriyor. Anne nedir? Önceki anne coğrafi ve zamansal olarak sınırlı bir hayat sürerdi. Şimdiki anne bir gün, bir hafta içerisinde çok farklı yerlerde. --bir annenin ne olduğunu tanımlamak zordur—belki de bu yüzden kürtaj hakkında taşıyıcı argümanı var (Faye Ginsberg’in kitabını düşünün). Kürtaj-karşıtı hareketi ele alın—kadınlar talep ettiklerinde kürtaj yaptırabildiklerinde, kendi hayatları için farklı bir sorumlulukları, erkeklerle farklı bir ilişkileri olmak zorundadır. --aynı zamanda niteliksel olan niceliksel bir sorun: daha fazla etkileşim, kısa süreyle, daha büyük mekansal dizinde! Bu sadakat, bağlılık, duygu, öncelikler açısından ne üretir?

Pek çok rollü ve pek çok kimlikli hayatlarımızı karmaşıklık ve çeşitlilik karakterize ediyorsa, karmaşık ve çok yönlü gerçekliğimiz de yeni, sabit olmayan, rahatsız edici, problemleri tanımlarda konulmuştur.

Modern Hayatın 3 Sonucu (teknolojinin sebep olduğu karmaşıklık sonucu)

ÇOĞULCULUK, İHTİMAL,& MÜKEMMELİYETÇİLİK

Pek çok farklı rollerin olması gerçeği var. Farklı alternatiflerin farkındalığı bize her şeyin mümkün olduğu nosyonunu verir. **Çeşitliliği gözlemleyerek**, geleneksel toplumlarda görmediğimiz farklılıkları görürüz. Bütün ihtimalleri gözlemleriz!

Teknolojinin gerçekten çalıştığı/işe yaradığı nosyonumuz vardır. Teknoloji işe yarıyorsa, gelecekte işe yaramaya *devam* etmeyecek mi? Bilmeyerek **mükemmeliyetçi bir imaj** yaratıyoruz: her şey mümkün, hayatımızın bunun mümkün olduğunun bir kanıtı.

-- Örneğin, doğum (taşıyıcı hamilelik, yapay döllenme) ve ölüm (yardımlı intihar) **kararları**. Bebek sahibi olup olmamaya, nasıl bebek sahibi olacağımıza, ne zaman öleceğimize, bedenlerimizi nasıl yapacağımıza (görünüş, yemek, yakında genetik terapi) karar vermek zorundayız. *Her şey bir opsiyon! Bir karar.*

-- Her şeyin mümkün olduğu ve hayatın mükemmelleştirilebildiği nosyonunu öğreten/güçlendiren bu teknoloji aynı zamanda **dine** yeni bir ilgiyi de etkilemiştir—İsa'nın ikinci kez geleceğine inananlar, evanjelikler gibi yenilenmiş milenyum dinlerinin ortaya çıkışı. Dünyada cennetin geleceğini öğreten **bilim ve din birbirine karışıyor**. Bütün bu karar vermenin temellerine, açıklamalarına, gerekçelerine bakmak.

-- Mükemmellik arayışı ve her şeyin mümkün olduğu inancı çok büyük **hayal kırıklıklarına** yol açıyor—bu **yükselen beklentilerin devrimi**. Bu parçalanmalar yokluktan dolayı değil **görece yokluktan** ve **hüsrandan** dolaydır. (evanjelik aileye paralel bir şey vardır ve dünyada mükemmellik fikri).

-- Küçük rahatsızlıklarla büyük **tatminsizlikler** yaşarız. Şeyleri hemen “yapabileceğimiz” fikrine alıştık, bu buzdolabı, araba ya da hatta evlilik olsa da. Ama

öyle hemen yapılamaz! Bir sorun olduğunda bir şeyin mahvolduğunu düşünürüz, yapılması gerektiğini, ya da aslında mükemmel olması gerektiğini.
—Mümkünlük ve mükemmellik fikirleri hayal kırıklığını besler.

* KONTROL KAYBI

--Mümkünlük ve mükemmeliyet arayışımızda kontrolü kaybediyoruz. Hayatımızı oluşturan hız/bilgi/etkileşimleri kontrol edemiyoruz. O kadar birbirimize bağımlı hale geldik ki her bir birey toplumda işleyebilme yetisini—hayatını kazandığın bir yerde olmayı-- bırakmadan dış taleplerle başa çıkabilmekte, karşı koyabilmekte güçlük çeker.

--Medya, **makbul olana dair inanılmaz baskıya** sebep olur.

--Ebeveynler çocuklarına ulaşan bilgiyi kontrol edemezler (son zamanlar evde eğitimdeki artışa dikkat edin). TV/medya ebeveynlerin kendi çocuklarını yetiştirebilme yetisini değiştirdi. **Bilgiyi süzemiyoruz**, dolayısıyla çocuklar ebeveynler tarafından uygun görülmeyen pek çok şeyi öğreniyor/görüyor/ deniyor.

--*The New York Times* çocukların masumiyetlerini yitirdiklerini, pek çok şey hakkında bilgileri olduğunu yazdı. Ancak en büyük değişim onların “masumiyetlerini yitirmeleri” *değil* de **bizim çocukluk anlayışını öyle bir değiştirdiğimiz ki artık onun masumiyet nosyonunu içermediğidir**. Ebeveynler çocuklarını korumak isterlerdi, ancak şimdi giderek kontrol edilemeyen bir dünyada var olabilmeleri için çocukların erken yaşlarda yetişkinlerin deneyimlerine maruz bırakılmaları gerektiğine dair yeni bir inanç var. **Koruma çağı hazırlama çağıyla yer değiştirdi.**

OTORİTEYE RİAYET

--Otoriteye mükemmel kişiyi, mükemmel toplumu yaratmak için riayet ederiz. Bizi mükemmel yapmaya ve çocuklarımızı hazırlamamıza yardımcı olacak olan **uzmanlık** ve **otoriteye** riayet ederiz. Uzmanlar bize teknikler ve bilgi verirler ancak ne *yapılması* gerektiğini tarif de ederler. Sadece *neyin* mümkün olduğunu, **nasıl** başaracağımızı değil aynı zamanda neden iyi olduğunu da tarif ederler. Böylece, bu **sadece teknolojik bilgi değil ahlaki bilgi olarak neticelenir!**

--20. yüzyılın başında, modern ailenin ve çocuğun kırılabilirliği da açık görünüyordu. Modern kapitalizm altında, endüstri toplumları çok sayıda **göç** ve **hareketlilik** aldı. Aile, *geniş* olmaktan çıkıp *nükleer* aileye dönüştü—aileler destek ağları olmadan debeleniyorlardı.

--**Aile uzmanları** 20. yüzyıl gibi erken bir zamanda aileye *yardım edilmesi* gerektiğini önerdiler—böylece aile hayatına profesyoneller girdi, aile terapistleri, sosyal hizmet görevlileri.

--**Ailenin yeterince kendisini koruyamadığı ya da çocukları hazırlayamadığı** fikri ortaya çıktı, ve bu en çok da göçmen ailesinde aşıkardı (20. yüzyılın başında hakim olan görüş ancak bugüne de uygulanabilir). Göçmen aileler sözde çocuklarına nasıl bakacaklarını bilmiyorlardı—bu nedenle, belirli tip ailelerin daha fazla bu eğitilmiş profesyonellerin yardımına ihtiyaçları olduğu fikri vardı.

--Aile, soyu tükenen bir tür oldu, ve belirli bir aile savunucuları koalisyonu ortaya çıktı, ve bu durumdan faydalandı—bir meslek haline geldiler! Yardım edilecek aileler rehin oldular. Çözüm neydi? Çocukları uzaklaştırmak!

--1900-1920’ye kadar çocuk mahkemeleri göçmen çocukları ailelerinden uzaklaştırdı ve yetimhanelere/kurumlara/başka ailelerin bakımına verdi. Modern dünyada, daha fazla toleransımız var ve çocukları o kadar hızlı bir

şekilde ayırmıyoruz. Ancak şimdi de olan bir **çocuk ve aile yardımcıları endüstrisi**. 1920lere kadar, özel hayır kurumları ve kiliseler vardı, ve orta sınıftan üst sınıfa kadar hanımlar yoksul ve muhtaçlar adına çalışıyorlardı (örneğin, Eleanor Roosevelt). Bu kadınların yerini profesyoneller aldı. O zamanlar, zengin orta sınıf hanımların yoksullar için çalışması bir normdu. Fakat 1920lerde, eyaletler çocuklar ve dullar için hizmet vermeye başladı. 1930larda Yeniden Yapılanma geldi ve bu hizmet Çocuklar Bürosu oldu. İkinci Dünya Savaşı'nın sonunda, çocukların korunması sosyal yardımlaşmaya dahil edildi. **Çocuklara yardım yoksullukla birleştirilmişti!**

--Bugün çocukların çıkarlarının sesi kim? Okullar, öğretmenler sendikası, piyasa? Onların sesi nerede, onların haklarını kim savunacak? Bugün bu profesyonellerin ve girişimcilerin işi—**çocukların haklarını savunan, işin içinde kendi çıkarları da olmayan, hiçbir etkili organizasyonları yok.**

--sorunları tanımlamakta ve tanımakta finansal çıkarları olanlar—çocukların hayatlarını bir sorun olarak tanımlayanlar, bu insanlardır. Bu nişi/çıkarı olanlar daha fazla hizmete, müdahaleye ihtiyaç olduğunu iddia edenlerdir. Dışarıda insanların hayatlarını tamir etmek üzere eğitilmiş bir yardımcı ordusu var—hayatı tamir etmek bir ürün/hizmet. Bu nedenle, **sosyal konuların profesyoneller tarafından monopolize edilmesi** var ve bunun da ciddi siyasi/sosyal sonuçları vardır.

Özet: Otoritenin yerinin nasıl değiştiğini ve insan hayatının tanımını bunun profesyonel işleri olan insanların alanı olduğunu gördük. Otorite, hayatlarını insanların hayatını problem olarak tanımlayarak kazanan insanlarda olduğunda ya da hayatı mükemmel olabilir olarak tanımlayanlarda olduğunda ne olur?